

[Hauch.]

vilget i en Rentefod, som efter min Opfattelse er ganske urimelig i Forhold til de Krav, man ellers stiller i denne Forbindelse. Jeg skulde da ogsaa tage meget fejl — men jeg er maaske forkert underrettet —, om ikke den højtærede Indenrigsminister har godkendt, at Københavns Kommune forhøjer dette Laan, udvider det ud over det oprindelige Beløb paa de 30 Mill. Kr., og jeg skønner deraf, at den højtærede Minister i Virkeligheden ikke har nogen Forstaaelse af de alvorlige økonomiske Forhold, som vort Land er stillet i.

Saa tillod jeg mig at gøre nogle Bemærkninger og at rette en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvad der skal ske her i Landet under de økonomiske Forhold, vi nu lever under, og som de tegner sig i Fremtiden. Jeg berørte i den Sammenhæng Spørgsmaalet om Kronen, og saa siger den højtærede Minister, at den Tale, som jeg her havde ført, var en meget landskadelig Tale. Det begriber jeg ikke et Ord af. Jeg er ganske ude af Stand til at forstaa, at der skulde være nogen som helst rimelig Grund for en Bemærkning fra Indenrigsministeren af den Beskaffenhed, medmindre Ministeren troede, det var muligt derved at faa mig til at forlade dette Emne og ikke at gentage mit Spørgsmaal. Men det skal jeg tillade mig at gøre. Saadan som den økonomiske Situation er herhjemme i Øjeblikket, og saadan som den nærmeste Tid tegner sig for os, kan det ikke være den højtærede Indenrigsminister og den høje Regering ubekendt, at det ikke vil være muligt at føre Administrationen videre paa den nuværende økonomiske Basis, som Regeringen har lagt til Rette; enten maa man skride til en Nedsættelse af Udgifterne for ad den Vej at søge at komme ud af Vanskelighederne, eller ogsaa maa man finde sig i, at der kommer et Kronefald. Og saa har jeg spurgt: Hvilken Stilling har den høje Regering til dette for vort Land meget betydningsfulde Spørgsmaal? Det kan dog ikke være muligt, at man ikke i Regeringen skulde have foretaget Overvejelser heraf, for saa tror jeg rigtignok, at nogen Tid til Overvejelse af det Spørgsmaal var vel anvendt, men hvis man har overvejet Sagen, siger jeg, at dersom man er kommet til det Resultat, at Udgifterne ikke skal ned, kommer der som en nødvendig Følge deraf et Kronefald. Derfor spørger jeg endnu en Gang den højtærede Minister: Hvilken Stilling har Regeringen til dette for vort Land i Øjeblikket mest

vidtgaende og mest betydningsfulde Spørgsmaal?

Bækgaard: Naar det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]) gentager sin Paastand om, at der er stillet Spørgsmaal i Udvalget, som ikke er blevet besvaret, ved det ærede Medlem jo, at det ikke er rigtigt. Der er fremkommet Spørgsmaal, som er ekspederet og ogsaa blevet besvaret; at man under Udvalgsbehandlingen har talt om Ønskeligheden af det og det, er en anden Ting, men der er ikke stillet Krav om Spørgsmaal, som man har nægtet at føre videre.

Naar det ærede Medlem dernæst med Hensyn til Dækningsspørgsmaalet vil dreje det derhen, at der ikke er svaret paa, hvordan Dækning skal fremkomme, tænker jeg alligevel, at man dog vil holde op med de stærke Krav om, at der skal anvises Dækning for hver Øre, for der er jo Gang paa Gang af Regeringspartierne og Regeringen fremsat Forslag, uden at der samtidig var Forslag om Indtægter til Dækning af disse Udgifter.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg behøver vist ikke at sige til den ærede Ordfører, at jeg ikke samstemmer i hans Opfattelse af disse Forslag. Naar jeg før udtalte, at jeg ikke fandt nogen Anledning til at komme dybere ind paa det ærede Medlems Bemærkninger, var det, fordi det ærede Medlem ikke i sin Tale havde anfægtet Rigtigheden af de Oplysninger, jeg gav om disse Forslags Virkninger.

Jeg tænkte jo nok, at det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) ikke havde præsent, hvordan Forholdene laa vedrørende Spørgsmaalet om Københavns Kommunes Laan. Jeg har givet Tilladelse til, at dette Laanebeløb forhøjes, men paa den ganske bestemte Betingelse, at 22 Mill. Kr. Obligationer, som af Københavns Kommune skulde udbydes i Henhold til Overenskomst med Nationalbanken, herefter ikke udbydes. Det ærede Medlem vil deraf kunne slutte, at denne Tilladelse fra min Side ikke fører med sig forøget Beslaglæggelse af Midler eller forøget Udbud af Obligationer her i Landet.

Til det ærede Medlem skal jeg i øvrigt sige, at jeg anser det for ganske overordentlig skadeligt, at et Medlem af Landstinget her udtaler sin Mistillid til Værdien af Landets Mønt og udtaler sig om Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Værdi kan opretholdes eller ikke. Det ærede Medlem synes at tro, at det, der foregaar her i Dag, er en almindelig Diskussion om Regeringens Politik. Maa jeg ikke henstille til det ærede Medlem at er-